

БРАТЯ ГРИМ

РУМПЕЛШТИЦХЕН

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Живял някога един беден воденичар. Той имал много хубава дъщеря. Случило му се веднъж да разговаря с царя и за да си придаде важност, рекъл:

— Аз имам дъщеря, която от слама може да изпреде златна прежда.

Тогава царят отговорил:

— Това ми харесва. И ако дъщеря ти наистина е толкова похватна, както разправяш, доведи я утре в двореца да видя с очите си чудното й умение.

На другия ден девойката отишла в двореца. Царят я завел в една стая, пълна със слама, дал й чекрък и мотовилка и рекъл:

— Залови се сега на работа и ако до утре заран не изпредеш всичката слама на златна прежда, ще те погубя.

След това стражите на царя заключили вратата и девойката останала сам-самичка в стаята.

Седяла бедната воденичарска дъщеря и мислела, мислела, но не могла да измисли как да си помогне — не знаела как се изприда от слама златна прежда. Страхът й непрекъснато растял и накрая се разплакала. Но ето че внезапно вратата се отворила, в стаята влязло едно джудже и рекло:

— Добър вечер, воденичарска дъще, защо плачеш тъй безутешно?

— Ах, аз трябва да изпеда от сламата златна прежда, а не умея — отвърнала през сълзи девойката.

А джуджето рекло:

— Какво ще ми дадеш, ако я изпеда аз?

— Ей този гердан — каза девойката.

Взело джуджето гердана, седнало пред чекръка, дръпнало три пъти и насукало масура. После сложило друг масур — бръм, бръм, бръм — дръпнало три пъти и насукало и него. Въртяло така чекръка до зори, изпрело всичката слама и насукало всички масури със златна прежда.

Дошъл царят още преди изгрев-слънце и като видял златото, учудил се и много се зарадвал. Ала сърцето му се изпълнило с алчност и той накарал стражите да заведат дъщерята на воденичаря в друга, много по-голяма стая, която също била пълна със слама. Заповядал, ако й е мил животът, да изпреде и нея за една нощ.

Седнала девойката, мислела, мислела, но не могла да измисли как да си помогне и пак се разплакала. Вратата се отворила отново, влязло джуджето и рекло:

— Какво ще ми дадеш, девойко, ако и този път ти изпреда сламата на златна прежда?

— Ей този пръстен от ръката си — отвърнала тя.

Взело джуджето пръстена, почнало пак да върти чекръка и до сутринта изпрело всичката слама на бляскава златна прежда.

Зарадвал се царят, като видял толкова много злато, но алчността му също пораснала. Накарал стражите да заведат воденичарската дъщеря в трета, още по-голяма стая, пълна със слама, и рекъл:

— Ще изпредеш още тази нощ всичката слама на златна прежда. А ако успееш, ще те взема за жена и ще те направя царица.

„Макар да е проста воденичарска дъщеря — рекъл си царят, — по-богата жена няма да намеря в целия свят.“

Останала девойката сама в стаята, дошло джуджето за трети път и казало:

— Какво ще ми дадеш, ако и този път изпреда сламата на златна прежда?

— Нямам вече нищо — отговорила девойката.

— Обещай ми тогава, че като станеш царица, ще ми дадеш първата си рожба!

„Кой знае дотогава какво още може да стане“ — помислила си дъщерята на воденичаря, пък и не виждала никакво друго спасение. Ето защо обещала на джуджето каквото искало и в замяна то още веднъж изпрело от сламата златна прежда.

Дошъл на другата заран царят и като видял, че желанието му е изпълнено, взел хубавата воденичарска дъщеря за жена и тя станала царица.

След една година ѝ се родило прекрасно дете. Младата царица не си спомняла вече за джуджето, което някога ѝ помагало, но един ден то се появило в стаята и ѝ рекло:

— Дай ми сега, каквото ми обеща!

Изплашила се много царицата и предложила на джуджето всички съкровища на царството, само и само да ѝ остави детето, но джуджето рекло:

— Не, предпочитам детето пред всички съкровища на света.

Тогава царицата почнала да плаче тъй жално, че джуджето се смилило над нея:

— Добре, ще ти дам три дни срок. Ако дотогава узнаеш името ми, детето ще си остане при теб.

Седнала царицата и цяла нощ си припомняла всички имена, които била чувала; пратила и един слуга да обиколи цялата страна и да разпита надлъж и нашир какви имена още имало.

Дошло на другия ден джуджето и тя почнала с Каспар, Мелхиор, Балзер и изредила всички имена, които знаела. Ала след всяко име джуджето отвърщало:

— Не се казвам така.

На третия ден слугата се върнал и рекъл:

— Не успях да чуя ни едно ново име, но като превалях една висока планина през тъмните дебри, дето не стъпва човешки крак, видях една къщурка; пред къщурката гореше огън, а около огъня припкаше някакво много смешно човече, подскачаше на един крак и си пееше:

*„Питки днес ще изпека,
утре билки ще сваря.
Наближава вече време,
царското дете да взема.*

*Ах, колко е добре
никой да не разбере —
имам тайна аз една
Румпелштилхцен се зова!“*

Можете да си представите колко се зарадвала царицата, като чула това име. Дошло след малко джуджето и попитало:

— Е, хубава царице, как се наричам?

Тя не отговорила веднага, а първо попитала:

— Не се ли наричаш Кунц?

— Не.

— Не се ли наричаш Хайнц?

— Не.

— А да не се наричаш Румпелштилцхен^[1]?

— Злият дух ти го е издал! Злият дух ти го е издал! — закрепцяло джуджето и от гняв тропнало тъй силно с десния си крак, че пробило дупка в земята и потънало до кръста в нея; после в яростта си хванало с две ръце левия си крак и самичко се разкъсало на две.

[1] Румпелштилцхен — име на зъл, пакостен дух от народните приказки. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.